

egentlig, at det er fuldstændig i sin Orden, at man har en virkelig Jagmand til at handle en saadan Sygdom. Thi saa snart Sygdommen er smittom, er det ikke nogen personlig Sag for den paagældende Gjer, i hvis Besætning Sygdommen er udbrudt. Nej, saa vedkommer det sandelig ogsaa hans Nabo, saa er Naboen udsat for, at Sygdommen breder sig til hans Besætning, og naar det er Tilfældet, naar Naboerne ere udsatte og for Resten hele Egnen omkring det Sted, hvor Sygdommen er udbrudt, synes det mig at være suldt i sin Orden, at det bliver virkelig uddannede Folk, der saa Beslighed til at behandle en saadan Sygdom. Derimod er der jo en meget lang Række af Sygdomme eller Tilfælde hos Husdyrene, hvor det slet ikke kommer an paa, at det er eksaminerede Dyrslæger, der behandle dem, men hvor Gjerren eller hans bekendte kunne være dygtige nok til at tage Dyrene under Behandling, jeg kunde jo nævne en meget lang Række af saadanne Tilfælde. Det ærede Medlem mente, at hvis vi vedtoge Forslaget med den nuværende § 1, vilde ingen Landmænd synes om Forslaget. Jeg stønner virkelig ikke, hvorfor Landmændene her i Landet ikke skulde synes om Forslaget, fordi § 1 blev netop, som Forslagets § 1 nu er. Det ærede Medlem mente dernæst, at det vilde føre til en hel Masse Politisager, hvis Forslagets § 1 blev staaende, fordi det vilde blive en uendelig Række af Overtrædelser af Loven, som saa vilde finde Sted, og det vilde igen afføde en Mængde Politisager. Det tror jeg slet ikke, der er nogen Fare for; thi som Paragrafen er, giver den virkelig Beslighed nok til, at Gjerren selv kan behandle sine Dyr, saalænge det ikke er smittom Sygdom. Selvfølgelig hele den lange Række af Sygdomme, som falde udenfor de smittomme, kan Gjerren lade behandle af hvem han vil. Angaaende Endringsforslaget under Nr. 17, som ogsaa er stillet af det ærede Medlem for Hjørring Amtz Hie Valgkreds (Bertelsen) om fuld Erstatning ved Nedslagning paa Grund af Mund- og Kløvesyge, da tror jeg ikke, navnlig efter at Udvalgets Flertal har stillet et Endringsforslag, der gaar ud paa en Erstatning af $\frac{1}{6}$ af de nedslagne Dyrs Værdi for saa vidt de lide af smittomme Sygdomme, at der er nogen som helst Grund til at vedtage det ærede Medlems Forslag under Nr. 17, thi de fire Femtebele er dog en saa rigelig Erstatning, at det vilde være et stort Spørgsmaal, om det ikke for langt den overvejende Del eller i hvert Tilfælde mange af de Besættningers Vedkommende, der blive angrebne af Mund- og Kløvesyge, vilde være en Binding for

Gjerren, om Besætningen blev slaaet ned paa Grund af Sygdommen. Hvis det ikke er en Besætning, der har en særlig Værdi paa Grund af, at den danner en Stamme for Tillæg og Avlsdyr, der er oparbejdet gennem en hel lang Række af Aar, saa vil det i de aller fleste Tilfælde, naar der ydes en Erstatning af $\frac{1}{6}$, ikke være noget stort Tab, der er forbundet med Besættningens Nedslagning. Thi det ærede Medlem vil dog sikkert indrømme, at hvis Sygdommen ikke optræder i overordentlig mild Grad, saa ville Kreaturerne afmagres en Del paa Grund af Sygdommen, og det indbundne Udbytte af Besætningen vil altsaa gaa saa betydelig ned, at det Tab, der er forbundet dermed, vil opveje Tabet ved Nedslagningen, naar der gives en Erstatning af $\frac{1}{6}$. Endvidere er der ogsaa det at bemærke, at Nedslagning af Dyr, der lide af Mund- og Kløvesyge, jo altid vil finde Sted meget hurtigt efter Konstateringen af Sygdommens Udbrud, altsaa saa hurtigt, at ikke alle Dyrene af Besætningen ville være angrebne af Sygdommen. Thi er der nogen Mening i Nedslagning, da er det netop den, at den finder Sted saa hurtigt, som man er i Stand til at konstatere, at Sygdommen er udbrudt, og altsaa før Sygdommen endnu har angrebet alle Individuerne i den Besætning, hvor Sygdommen er kommen til Stede. Det ærede Medlem spurgte i den Anledning mig, om det var Meningen, at vi vilde fastholde Betalingen af de fire Femtebele. Jeg kan selvfølgelig ikke paa Udvalgets Begne give det ærede Medlem noget afgørende Svar, fordi jeg ingen Bemyndigelse har til at tale paa Udvalgets Begne. Jeg er derimod personlig af den Mening, at det er en Betaling, som vi bør fastholde. — Med Hensyn til Forslaget om at lade Litra a. gaa ud af Forslagets § 10 C. sagde det ærede Medlem, at hvis vi ikke gjorde det, hvis dette Litra A. blev staaende, saa vilde vi kun derved opnaa, at vi trængte Tuberkulosen tilbage til det skulle. Det, at man ikke faar Lov til at henføre Dyr, der ere angrebne af Tuberkel-sygdomme, til Markeder og Dyrskuer, vilde give Anledning til, at man saa puttede dem hen og søgte at komme af med dem ad anden Vej, og i det hele taget vilde man ikke standse denne Sygdom, man vilde ikke derigennem fortrænge Sygdommen, men det, der vilde ske, blev nærmest det, at man trængte Sygdommen tilbage i det skulle. Jeg forstaar nu ikke, hvad det ærede Medlems Forslag egentlig kan gavne vore Markeder eller vore Dyrskuer. Paa Dyrskuer vil det være meget sjældent, at man møder frem med Dyr af den Slags, som i færdig